

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szektor ritmusa**

1. A szektor ritmusa

DITKE (Csőrsz Edit)

A fémrács élesen nyikordult, ahogy L656 léptei közeledtek a tizenkettes pad felé. A fiú arcán nem látszott semmi a korábbi bizonytalanságból; az adminisztrátori egyenruha hűvös merevséggel feszült rajta. A kijelzőt szorította a kezében, amelyen sárgán villogott az ingadozó watt-érték.

- Melyikőtök pazarolja az energiát? - csattant fel L656, hangjában szándékos dühvel, miközben tekintete egyetlen szempillantásra megakadt Alinda tágra nyílt szemén. - Az Őrszem-3 hálózati eltérést jelzett a szektorban. Ha a rendszer leáll, mindannyiótok fejadagját megvonják!

- Az én lábam bicsaklott meg, fiam - lépett közbe halkan a nagymama, miközben egyetlen másodpercre sem hagyta abba a pedálozást. - Öreg már a gép, hát még a csontjaim.

- A szabályzatban nincs helye a korra való hivatkozásnak - vágott rá élesen L656. Oldalról Alindára pillantott, de a hangja kemény maradt. - Maga nem egyéniség, Ilona. Maga egy termelőegység. Aki kiesik a ritmusból, az a kolónia pusztá létét veszélyezteti. Ezt akarja? Hogy kiégjen a központi biztosíték?

Alinda felindultan húzta ki magát a nyeregben, ujjai fehéredtek a kormány fémjén.

- Mi nem gépek vagyunk! - sziszegte halkan, hogy csak L656 hallja meg a csapágyak zúgásában. - János csak segíteni próbált. Hát már egymásra sem figyelhetünk anélkül, hogy bűnt követnénk el?

L656 közelebb lépett, mintha csak a kijelzőt ellenőrizné, de a mozdulataiban feszültség vibrált.

- A segítség gyengeség, Alinda - suttogta élesen, elfordulva a kamera optikájától. - A környöret itt luxus, ami mindannyiunkat megöl. Ha nem tartjátok be a szabályokat, az Őrszem elvisz benneteket... és én nem tudlak megvédeni.

János csöndben hajtotta tovább a pedált, a szája szélén keserű mosollyal.

- Akkor már régen nem vagyunk emberek, fiam - mondta halkan. - Ha már védeni sem érdemes egymást.